

РЕШЕНИЕ

№ 6438

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4463** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.13, ал.1 от Закона за събранията, митингите и манифестациите /ЗСММ/.

Образувано е по жалба на Х. И. И., против Заповед СОА22-РД-09-881/06.05.2022г. на кмета на Столична община, с което е забранено провеждането на мероприятиято, организирано от Български национален съюз-Е., с комендант Х. И..

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна като издадена в нарушение на разпоредбите на ЗСММ. Според оспорващия, същата съдържа недоказани твърдения, относно изложените факти в нея и се позовава единствено на писмо на Столична дирекция на вътрешните работи, съдържащо същите доводи.

Ответникът – Кмет на Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Софийска градска прокуратура не и изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответника и приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Със уведомление вх.№ СОА22-СГ01-292/05.05.2022г., Български национален съюз, с комендант Х. И., е уведомил кмета на СО за провеждането на факелно шествие в памет на ген.Х. Л., известно като „Л.“, което ще се проведе на 25.02.2023г. В заявлението е посочен маршрут, по който ще премине шествието, както и неговото времетраене.

С процесната заповед, предмет на настоящия съдебен контрол, ответникът е забранил провеждането на заявеното шествие. За да постанови своя акт, административният орган се е позовал на писмо с вх.№ СОА22-ДИ04-1574/05.05.2022г. от директора на СДВР, с което уведомява че в заявеното мероприятие се събират около 600-700 души, които са оприличени като лица с крайно десни убеждения, за което според директора свидетелстват облеклото и визията им. Също така според писмото, начинът на провеждане на мероприятияето наподобява ритуалите на някои паравоенни формирования от началото на 20в., тъй като участниците се групират в строй, палят факли и са облечени във военни униформи. Не на последно място писмото съдържа информация от предходни години за провеждането на протестно шествие, непосредствено преди мероприятияето в чест на ген.Л., с призив за недопускането му. Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е основателна.

Заповедта, предмет на съдебния контрол е издадена от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК. В акта изчерпателно са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

В хода на производството пред административния орган не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващата страна или да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание, но такива твърдения в жалбата не се наведени.

Заповедта обаче е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби.

Гражданите на Република България са субекти, на които законът е признал правото да провеждат събрания, митинги и манифестации- чл.2 ЗСММ. В случая уведомлението е подадено от жалбоподателя и на него е връчена и заповедта на кмета на общината, поради което и той се явява надлежно легитимирана страна. Законът не изисква специална регистрация на организатора на мероприятияето по ЗСММ. Обратното би довело до прекратяване на мероприятията по този закон, дори и без основания, без да може да бъде осъществяван контрол върху него, което практически би довело до незаконосъобразно накърняване на основани човешки права, гарантирани от Конституцията на РБ.

За да постанови своя акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките на чл.12, ал.2, т.2 от ЗСММ, с съгласно която провеждането на събранието, митинга или манифестацията може да бъде забранено от кмета на съответната община при наличие на несъмнени данни, че са налице обстоятелства, алтернативно посочени в четири хипотези, една от които е свързана със застрашаване на обществения ред в съответното населено място. В настоящия случай, оспорената

заповед за забрана на мероприятиято е основана на довода за наличие на предпоставки за нарушаване на обществения ред и застрашаване на сигурността на гражданите на територията на столицата. Същата се позовава и буквално пресъздава съдържанието на писмо от 05.05.22г. на зам.директора на СДВР, в което е направено кратко описание на шествието и неговите участници, както и зародилата се през последните години тенденция за провеждане на протестно шествие, което цели забраната на „Л.“. От така издаденото писмо съдът счита, че същото не съдържа несъмнени данни по смисъла на закона, а по-скоро представлява мнение за евентуално настъпване на едно бъдещо несигурно събитие. Нещо повече, нито по преписката, нито във въпросното писмо се съдържат данни за провеждането на такъв контра протест, който да е заявен по съответния ред и да съвпада с процесното мероприятие. Едва тогава би могло да се приеме, че становището на СДВР е правдиво и почива на реални факти и обстоятелства от обективната действителност.

На следващо място, дори и да се възприемат мотивите на СДВР и действително да е налице реална опасност за нарушаване на обществения ред, административният орган е имал и друга възможност, изрично регламентирана с разпоредбата на чл.12, ал.1 от ЗСММ, императивно предвиждаща че когато времето и мястото на събранието, на митинга или пътят на движението на манифестацията създават условия за нарушаване на обществения ред или безопасността на движението, кметът на общината предлага промяната им, а не да забранява провеждането му. Поради това съдът приема, че с издаването на заповедта и погрешното прилагане на закона с нея, административният орган е нарушил едно от основните права, изрично регламентирано с разпоредбата на чл. 43, ал.1 от Конституцията на РБ, гарантиращо правото на гражданите да се събират мирно на събрания и манифестации.

По изложените съображения заповедта на кмета на Столична Община следва да бъде отменена, като постановена в противоречие с материалноправните разпоредби – основание по чл.146, т.4 от АПК. Предвид обстоятелството, че режимът на провеждане на мероприятията по ЗСММ е уведомителен, а не разрешителен, съдът не следва да връща преписката на административния орган за предприемане на последващи действия.

Водим от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на Х. И. И., против Заповед СОА22-РД-09-881/06.05.2022г. на кмета на Столична община.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ